

[Indenrigsministeren]

penge til løn, og det er den samlede kommunale mulighed for at udbetale løn, som begrænses i den aftale, der foreligger. Ingen tvivl om det.

Så siger man: Jamen det er en alvorlig nedskæring. Nu har vi været igennem voldsomme nedskæringer siden 1982, men sandheden er jo, at der realøkonomisk i faste priser, når vi har kompenseret for arbejdstidsforkortelsen, altså korrigeret, godskrevet, når vi har kompenseret for meropgaverne, altså har tillagt de beløb, det koster kommunerne og amterne at udføre nye opgaver, på det kommunale niveau er tale om uændret niveau, ca. 100 i 1982 og ca. 100 i 1990. Man bruger altså lige så mange penge realøkonomisk i 1990, som man gjorde i 1982.

Så kan man sige, at vi har mange arbejdsløse. Det er rigtigt. Men vi har ikke lige så mange arbejdsløse som dengang, da hr. Svend Auken var arbejdsminister. Det niveau har vi ikke nået endnu. Vi betaler et stort beløb til bistandsydelse, det er rigtigt; men det er ca. 200 mio. kr. over niveauet for 1982.

Nogle vil mene, at vi har flere elever i folkeskolen. Dertil må jeg sige, at det ikke er rigtigt. Der ligger i forhold til 1982-83 et niveauspring, når det gælder antallet af elever, der modsvarer ca. 1 mia. kr. til lærerløn, hvis man havde samme niveau.

Det er rigtigt, at der er blevet flere ældre. Det udgør et beløb på ca. 350 mio. kr., men alt i alt bruger man de samme ressourcer, som man brugte i 1982, og derfor er det svært for mig at forstå, hvor det er, de store nedskæringer, når man ser alle kommuner under ét, har fundet sted. Det kunne jo være, at det var borgernes krav til kommuner og amter, der var steget. At man stiller større krav. At det er derfor, det er svært at styre både kommuner og amter.

På sygehusområdet, på amtssiden, er der jo heller ikke tale om, at der reelt bruges færre midler. I 1988 blev der brugt for 26,7 mia. kr., præcis det samme som skønnet er for 1990. Altså uændret ressourceforbrug, men man er blevet dygtigere. Man er blevet ca. 15 pct. mere effektive, end man var i 1982. Det går den rigtige vej, men man kan ikke sige, at man realøkonomisk skærer ned. Vi bruger de samme ressourcer, men kravene stiger, og det er noget andet. Det, der gør det svært at være folkevalgt, er, at borgernes krav stiger. Men ressourcemæssigt er der ikke skåret ned.

Hr. Bjørn Poulsen spørger til tilskuddet til København. Hvorfor ophører det nu? Jamen vi skal vel overholde lovene, som er vedtaget i Folketinget. I 1985 vedtog Folketinget en ordning med særtilskud til København begyndende for året 1986 og sluttende i 1990, et særtilskud, der skulle motivere Københavns Kommune til at foretage den nødvendige strukturtilpasning, altså en tilpasning, hvor man korrigerede udgifterne efter det stærkt faldende folketal.

Så man kan sige, at den særtilskudsordning har fået det fulde forløb over de fem år. Det er rigtigt, at den har ikke virket, men jeg glæder mig da over nu, at Københavns Kommune og overborgmesteren tager fat og forsøger at gøre det, der er nødvendigt.

Jeg siger ikke, at man måske helt gør det, der er tilstrækkeligt, men jeg vil da gerne rose også Københavns Kommune for nu at betræde en ny vej, efter at der er gået fem år, hvor man har modtaget særtilskuddet uden at gøre det, som Folketinget havde bedt om, nemlig at reducere udgifterne netto med ca. 2 procent pr. år.

Der er altså ikke noget uforudsigeligt i, at særtilskuddet ikke længere gives til København. Og de 125 mio. kr., der tilføres de kommunale bloktilskud, det er de 125 mio. kr. tilbageført fra særtilskuddet fra Københavns Kommune efter 1990. De er lagt over i bloktilskuddet.

Jeg vil lige sige til fru Jane Oksen, at man skal være opmærksom på, at når vi taler om deponering og tilbageførsel af deponering, så er det, der lempes, ikke sparekravet hverken til kommuner eller amter. Deponeringstilbageføringen dækker et gab, der er mellem udgifter og indtægter, efter at man har sparet på de skøn, der foreligger for 1991. Og det, vi siger, er, at hvis det går værre end det, vi skønner, så bliver der tale om yderligere tilbageført deponering.

Men under alle omstændigheder står man med det ganske betragtelige sparekrav, nemlig at reducere med ca. 1,3 pct. som hovedregel i hver enkelt kommune. Og det er en ganske betragtelig opgave at leve op til.

Så kan man sige meget om de skøn, vi har, og der er da også sagt lidt kritisk om de skøn, vi havde sidste år om økonomien for 1990. Jeg vil blot gøre opmærksom på, at når det gælder Kommunernes Landsforening, så er vi enige i skønnet. Det var ikke sådan, at det var regerin-